

deel for Godsets Bønder ved Fideicommissets Oprettelse, skal vedkommende Ministerium påsee, at der fastsættes saadanne Betingelser for Afhændelsen, at den tilsigtede Fordeel kommer Bønderne tilgode; men det vil jo ikke kunne naaes paa nogen anden Maade end ved en Bestemmelse som den ovenangførte; thi, om end vedkommende Ministerium sætter saadanne Betingelser for Salget, vil det Gode, der derved gives, jo kun komme Kjøberen tilgode, og, naar Kjøberen ikke er Fæsterens Livsarving, men maastee en Forvalter eller en Kudsff eller en Fætter eller Søn af Bestoderen, vil det komme ganske andre Folk tilgode end dem, hvis Bedste ved Lehnets Oprettelse var paataent. Jeg kan derfor ikke see, at denne Bestemmelse har den allermindste Betydning, som den staaer, naar der ikke tilføies en anden Bestemmelse, som gjør, at dette Gode virkelig tilfalder Bønderne. Det er ogsaa værd at lægge Mærke til, at, saavidt jeg har opfattet Forhandlingerne over denne Lov paa et tidligere Stadium, saa er den særligt fremkommen ved en enkelt Mand's bestemte Udtalelse, og nu hører man, at netop den ærede Justitsminister forlanger den Paragraph ud, som særligt skulde være tilfredsstillende for denne enkelte Mand, som har ønsket Lovens. Naar altsaa den Bestemmelse falder bort, som jeg troer særlig har fremkaldt Lovens, saa seer jeg heller ikke, hvad der skulde bevæge os til at bibeholde det Øvrige. Men jeg skal, som sagt, stemme for Overgangen til 2den Behandling, fordi det kan være nyttigt at vise, hvorledes en saadan Lov burde være, naar den skulde finde Folkethingets Bifald.

S. Jensen: Der er Noget, som den ærede Indenrigsminister sagde i sit første Fordrag, som jeg ikke kan lade være at udtale mig om; han sagde nemlig, at Bøndestanden var bleven mere betrygget og havde bedre Udkomme end for flere Aar siden. Jeg veed, hvorledes saadanne Udtryk trykke paa Befolkningen; thi de troe, at det ikke er Godseiernes Skyld, at de leve bedre; thi det vilde være forunderligt, dersom man stiger til en Mand, som har været nøisom, arbejdsom og slittig og er bleven velsignet ved sit Arbejde: „Ja, det kan Du takke mig for“; thi Manden vil dog erkjende, at det er hans egen Flid og Nøi-

somhed, som har skaffet ham det tilveie. Jeg har hørt denne Uttring saa ofte mellem Bøndestanden, at jeg ikke kunde lade være at udtale det. Jeg har tillige hørt, at den har sagt, at det dog er forunderligt, at Præsterne fra Prædikestolen ville ønske, at de maae blive velsignede, og saa synes Befolkningen, at, naar Regjeringen og Godseierne meente, at det ikke var den Velsignelse, der skulde komme fra Vorherre, saa maatte det være Godseierne, som velsignede og bevarede; thi saa vidste de dog virkelig, hvem de havde at takke derfor. De ere tvivrigt ikke mere holdne, end at, dersom der kom eet eller to Mars Misvært, saa skulde vi see, at den halve Deel af Befolkningen igjen var bleven fattig, og saa vilde man dog ikke sige, at det kom af Godseiernes Velsignelse, men saa vilde man sige, at det var Misvært, som har gjort, at de ere gaaede tilbage. Man kan allerede see, at i dette byre Aar gaaer for Mange alt det, som de ved at være slittige og nøisomme kunne have lagt sig op til en lille Smule bedre Fremtid, væk, og Bøndestanden gaaer ligesaa hurtig væk, saasnuart der kommer ligesaa trykkende Tider over Bøndestanden, som der nu er kommen over Arbejdsstanden eller Huusmandsstanden.

Da Ingen flere begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved

Lovforslaget enstemmig med 75 Stemmer henvises til 2den Behandling.

L. Schöler: Jeg skal tillade mig at foreslaae, at der nedsettes et Udvalg, bestaaende af 5 Medlemmer, valgte her i Salen.

Intet andet Forslag fremkom, og L. Schölers ovennævnte Forslag vedtoges enstemmig med 61 Stemmer.

Man gif derpaa efter Dagsordenen til 2den Behandling af Udkast til Lov om Færvernes Lagthing. Udkastet, saaledes som det er forelagt Landstthinget, findes i Anhanget Sp. 117, og de Forandringer, som der ere blevne gjorte deri, i Anhanget Sp. 427; Betænkningen findes i Anhang B. Sp. 329.